ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

της 2ας Οκτωβρίου 2024*

«Πρόσβαση στα έγγραφα – Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 – Έγγραφα σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ – Άρνηση προσβάσεως – Εξαίρεση σχετική με την προστασία του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου – Εξαίρεση σχετική με την προστασία των εμπορικών συμφερόντων τρίτου – Γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας – Υποχρέωση προσδιορισμού των εγγράφων που καλύπτονται από το τεκμήριο και υποβολής καταλόγου τους»

Στην υπόθεση T-332/22,

TotalEnergies Marketing Nederland NV, με έδρα τη Χάγη (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από την M. van Heezik, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους P. Van Nuffel, M. Burón Pérez και την A.-C. Simon,

καθής,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Σ. Παπασάββα, πρόεδρο, A. Μαρκουλλή, R. Norkus, Γ. Βαλασίδη (εισηγητή) και L. Spangsberg Grønfeldt, δικαστές,

γραμματέας: V. Di Bucci

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν, εντός της προθεσμίας των τριών εβδομάδων από την επίδοση του εγγράφου με το οποίο γνωστοποιήθηκε η περάτωση της έγγραφης διαδικασίας, αίτηση για τον καθορισμό ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως και αποφασίζοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να κρίνει επί της προσφυγής χωρίς να διεξαχθεί επ' ακροατηρίου συζήτηση,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

Απόφαση

1 Με την προσφυγή της δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα, TotalEnergies Marketing Nederland NV, ζητεί την ακύρωση της απόφασης C(2022) 1949 final της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 23ης Μαρτίου 2022, με την οποία απορρίφθηκαν, δυνάμει του άρθρου 4 του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43), οι επιβεβαιωτικές αιτήσεις της για πρόσβαση σε έγγραφα (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

2 Στις 13 Σεπτεμβρίου 2006 η Επιτροπή εξέδωσε απόφαση σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (υπόθεση COMP/F/38.456 – Πίσσα – Κάτω Χώρες), με την οποία διαπιστώθηκε η συμμετοχή πολλών επιχειρήσεων, μεταξύ των οποίων και της προσφεύγουσας, σε παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και επιβλήθηκαν πρόστιμα στις επιχειρήσεις αυτές (στο εξής: υπόθεση της πίσσας).

3 Στις 24 Ιουνίου 2021 η προσφεύγουσα υπέβαλε πέντε αιτήσεις πρόσβασης σε έγγραφα σχετικά με την υπόθεση της πίσσας.

4 Όπως προκύπτει από τις αιτήσεις της προσφεύγουσας, οι αιτήσεις αυτές είχαν την ακόλουθη διατύπωση:

– «Όσον αφορά την (προκαταρκτική) έρευνα και τη λήψη αποφάσεων στην υπόθεση της πίσσας (COMP/F/38.456 – Πίσσα – Κάτω Χώρες): επικοινωνία μεταξύ [της Επιτροπής] και της ολλανδικής αρχής ανταγωνισμού (νυν αρχής προστασίας του καταναλωτή και της αγοράς) και/ή άλλων υπηρεσιών του Ολλανδικού Δημοσίου σχετικά με την παροχή συνδρομής από την ολλανδική αρχή ανταγωνισμού κατά (την προετοιμασία όσον αφορά) τους ελέγχους που διενήργησε η Επιτροπή στο πλαίσιο της (προκαταρκτικής) έρευνας σχετικά με ενδεχόμενες παραβάσεις του ευρωπαϊκού δικαίου ανταγωνισμού» (αίτηση καταχωρισθείσα από την Επιτροπή με αριθμό αναφοράς GESTDEM 2021/4203)·

– «Όσον αφορά την υπόθεση της πίσσας (COMP/F/38.456 – Πίσσα – Κάτω Χώρες): επικαιροποιήσεις με πληροφορίες και αιτήσεις παροχής πληροφοριών ή άλλες επικοινωνίες σχετικά με την (προκαταρκτική) έρευνα και την απόφαση για την υπόθεση της πίσσας, που συντάχθηκαν από [την Επιτροπή] κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ της προκαταρκτικής έρευνας και της τελικής απόφασης της 13ης Σεπτεμβρίου 2006, ή προέρχονται από την ολλανδική αρχή ανταγωνισμού (επίσης υπό την ιδιότητά της ως μέλους της συμβουλευτικής επιτροπής [σε θέματα συμπράξεων και δεσποζουσών θέσεων]) και/ή άλλες ολλανδικές κρατικές υπηρεσίες» (αίτηση καταχωρισθείσα από την Επιτροπή με αριθμό αναφοράς GESTDEM 2021/4204)·

– «Όσον αφορά την (προκαταρκτική) έρευνα και τη λήψη αποφάσεων στην υπόθεση της πίσσας (COMP/F/38.456 – Πίσσα – Κάτω Χώρες): τη διαδικασία και/ή τις λεπτομέρειες λειτουργίας της συμβουλευτικής επιτροπής σε θέματα συμπράξεων και δεσποζουσών θέσεων που ίσχυαν κατά τον χρόνο της (προκαταρκτικής) έρευνας και/ή της διαδικασίας λήψης αποφάσεων στην υπόθεση της πίσσας» (αίτηση καταχωρισθείσα από την Επιτροπή με αριθμό αναφοράς GESTDEM 2021/4205)·

– «Όσον αφορά την (προκαταρκτική) έρευνα και τη λήψη αποφάσεων στην υπόθεση της πίσσας (COMP/F/38.456 – Πίσσα – Κάτω Χώρες): την πρόσκληση ή τις προσκλήσεις σε συνεδριάσεις, περιλαμβανομένης, αλλά όχι μόνον, της πρόσκλησης ή των προσκλήσεων στην 414η και 415η συνεδρίαση της συμβουλευτικής επιτροπής [σε θέματα συμπράξεων και δεσποζουσών θέσεων], οι οποίες έλαβαν χώρα στις 4 και 11 Σεπτεμβρίου 2006 αντιστοίχως, και κατά τις οποίες η συμβουλευτική επιτροπή [σε θέματα συμπράξεων και δεσποζουσών θέσεων] γνωμοδότησε επί του προσχεδίου απόφασης (συμπεριλαμβανομένου ενός καταλόγου των εγγράφων που της διαβιβάστηκαν μαζί με το προσχέδιο αυτό δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003)» (αίτηση καταχωρισθείσα από την Επιτροπή με αριθμό αναφοράς GESTDEM 2021/4206)·

– «Όσον αφορά την (προκαταρκτική) έρευνα και τη λήψη αποφάσεων στην υπόθεση της πίσσας (COMP/F/38.456 – Πίσσα – Κάτω Χώρες): τον κατάλογο ή τους καταλόγους των συμμετεχόντων (συμπεριλαμβανομένων των εθνικών αρχών ανταγωνισμού) που παρέστησαν στις ακροάσεις της 15ης και 16ης Ιουνίου 2005 σχετικά με την κοινοποίηση αιτιάσεων στην υπόθεση της πίσσας» (αίτηση καταχωρισθείσα από την Επιτροπή με αριθμό αναφοράς GESTDEM 2021/4207).

5 Με απόφαση της 4ης Ιουλίου 2021, η Επιτροπή απέρριψε τις αιτήσεις με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203, GESTDEM 2021/4204, GESTDEM 2021/4206 και GESTDEM 2021/4207, με την αιτιολογία ότι τα ζητηθέντα έγγραφα καλύπτονταν από τις εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, και στο άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, και, προς τούτο, στηρίχθηκε σε γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας των εγγράφων του διοικητικού φακέλου που αφορά διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Αντιθέτως, όσον αφορά την αίτηση με αριθμό αναφοράς GESTDEM 2021/4205, η Επιτροπή επισήμανε ότι τα ζητηθέντα έγγραφα δεν αφορούσαν ειδικώς την υπόθεση της πίσσας και ήταν δημόσια, παρέπεμψε δε στους διαδικτυακούς τόπους όπου αυτά ήταν διαθέσιμα.

6 Με έγγραφο της 25ης Αυγούστου 2021, η προσφεύγουσα υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση (στο εξής: επιβεβαιωτική αίτηση) κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, καλώντας την Επιτροπή να επανεξετάσει την από 4 Ιουλίου 2021 απόφασή της. Με την επιβεβαιωτική αίτηση, η προσφεύγουσα επέκρινε το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν της είχε διαβιβάσει κατάλογο των καλυπτόμενων από το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας εγγράφων κατ' εφαρμογήν της απόφασης της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής (T-701/18, EU:T:2020:224), και αμφισβήτησε το γεγονός ότι τα έγγραφα τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204 ενέπιπταν στο γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας που εφάρμοσε η Επιτροπή.

7 Στις 23 Μαρτίου 2022 η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση με την οποία απέρριψε την επιβεβαιωτική αίτηση. Με την απόφαση αυτή, αφενός, η Επιτροπή επισήμανε ότι τα έγγραφα τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204 συνιστούσαν επικοινωνίες μεταξύ της ίδιας και της ολλανδικής αρχής ανταγωνισμού ή άλλων ολλανδικών αρχών στο πλαίσιο της υπόθεσης της πίσσας και ότι τα έγγραφα τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4206 και GESTDEM 2021/4207 ήταν, αντιστοίχως, δύο έγγραφα και ένα έγγραφο, ανέφερε δε τη φύση, την ημερομηνία και τον αριθμό των τελευταίων αυτών εγγράφων. Αφετέρου, η Επιτροπή επισήμανε ότι η άρνηση παροχής πρόσβασης στα έγγραφα αυτά στηριζόταν στις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, στηριζόμενη σε γενικό τεκμήριο

εμπιστευτικότητας των εγγράφων του διοικητικού φακέλου που αφορά διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Εκτός αυτού, η Επιτροπή υπενθύμισε ότι τα έγγραφα τα οποία αφορούσε η αίτηση με αριθμό αναφοράς GESTDEM 2021/4205 ήταν ήδη δημόσια και διαθέσιμα.

Αιτήματα των διαδίκων

8 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και «να διασφαλίσει ότι τα οικεία έγγραφα θα δημοσιοποιηθούν»·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

9 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να κηρύξει απαράδεκτο το αίτημα να διαταχθεί η Επιτροπή να επιτρέψει την πρόσβαση στα οικεία έγγραφα·

– να απορρίψει την προσφυγή κατά τα λοιπά·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί της αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου

10 Στο πλαίσιο του πρώτου αιτήματός της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο «να διασφαλίσει ότι τα οικεία έγγραφα θα δημοσιοποιηθούν». Η Επιτροπή θεωρεί ότι ένα τέτοιο αίτημα, το οποίο δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου, πρέπει να απορριφθεί ως «απαράδεκτο».

11 Συναφώς, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, αρκεί να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας που στηρίζεται στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ, δεν εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να απευθύνει διαταγές στα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης (βλ. διάταξη της 26ης Οκτωβρίου 1995, Pevasa και Inpesca κατά Επιτροπής, C-199/94 P και C-200/94 P, EU:C:1995:360, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2018, Σουηδία κατά Επιτροπής, T-260/16, EU:T:2018:597, σκέψη 104 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Πράγματι, εναπόκειται στο οικείο θεσμικό όργανο να λάβει, δυνάμει του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση ακυρωτικής απόφασης (βλ. απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2018, Amicus Therapeutics UK και Amicus Therapeutics κατά ΕΜΑ, T-33/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:595, σκέψη 19 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

12 Επομένως, το αίτημα της προσφεύγουσας, που υπομνήσθηκε στη σκέψη 10 ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί λόγω αναρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επ’ αυτού.

Επί της ουσίας

13 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος στηρίζεται στην παράνομη άρνηση της Επιτροπής να προσκομίσει κατάλογο των ζητηθέντων εγγράφων και σε έλλειψη αιτιολογίας της άρνησης αυτής, και ο δεύτερος στην παράνομη εφαρμογή γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας ως προς τα έγγραφα τα οποία αφορούν οι αιτήσεις με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204. Οι δύο αυτοί λόγοι ακυρώσεως πρέπει να εξεταστούν από κοινού, δεδομένου ότι αφορούν, κατ' ουσίαν, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, τη δυνατότητα της Επιτροπής να εφαρμόζει γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας (δεύτερος λόγος ακυρώσεως) και τον τρόπο εφαρμογής ενός τέτοιου τεκμηρίου (πρώτος λόγος ακυρώσεως).

14 Στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι κακώς η Επιτροπή έκρινε ότι τα έγγραφα που αποτελούσαν το αντικείμενο των αιτήσεων με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204 καλύπτονταν από γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας. Ειδικότερα, αμφισβητεί ότι οι επικοινωνίες μεταξύ της Επιτροπής και των ολλανδικών αρχών ανταγωνισμού αποτελούν μέρος του διοικητικού φακέλου της υπόθεσης της πίσσας και προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν αιτιολόγησε τους λόγους για τους οποίους δεν μπορούσαν να γνωστοποιηθούν τα έγγραφα που ζητήθηκαν συγκεκριμένα.

15 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο παραλείποντας να προσκομίσει κατάλογο των ζητηθέντων εγγράφων και να αιτιολογήσει προσηκόντως την παράλειψη αυτή. Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της, επικαλείται την απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής (T-701/18, EU:T:2020:224), η οποία, κατά την άποψή της, επιβάλλει στην Επιτροπή υποχρέωση προσκόμισης καταλόγου. Κατά την προσφεύγουσα, ο κατάλογος αυτός θα της παρείχε τη δυνατότητα να ανατρέψει το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας.

16 Η Επιτροπή αμφισβητεί την ορθότητα των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

17 Εκ προοιμίου, επισημαίνεται ότι, ενώ ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αφορά ρητώς τις αιτήσεις και μόνον με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204, και η επιχειρηματολογία που αναπτύσσει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως αφορά επίσης αποκλειστικά και μόνον την αλληλογραφία μεταξύ της Επιτροπής και των ολλανδικών αρχών που αποτελεί το αντικείμενο των ίδιων αυτών αιτήσεων. Επομένως, δεδομένου ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν αφορούν, άμεσα ή έμμεσα, την απάντηση που έδωσε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση στις αιτήσεις με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4205, GESTDEM 2021/4206 και GESTDEM 2021/4207, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το αντικείμενο της προσφυγής περιορίζεται μόνο στην απάντηση που έδωσε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση στις αιτήσεις με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204.

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

18 Υπενθυμίζεται ότι από την αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 1049/2001 προκύπτει ότι η διαφάνεια προσδίδει στα θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης μεγαλύτερη νομιμότητα, αποτελεσματικότητα και υπευθυνότητα έναντι των πολιτών της Ένωσης σε ένα δημοκρατικό σύστημα. Προς τούτο, το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού προβλέπει ότι σκοπός του κανονισμού είναι να παράσχει στο κοινό το δικαίωμα της ευρύτερης δυνατής πρόσβασης στα έγγραφα των

θεσμικών οργάνων της Ένωσης (βλ. απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2020, MSD Animal Health Innovation και Intervet international κατά EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, σκέψεις 50 και 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

19 Όπως προκύπτει από το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, το οποίο καθιερώνει συναφώς καθεστώς εξαιρέσεων, το εν λόγω δικαίωμα πρόσβασης υπόκειται εντούτοις σε ορισμένους περιορισμούς που στηρίζονται σε λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος. Δεδομένου ότι τέτοιου είδους εξαιρέσεις συνιστούν απόκλιση από τη γενική αρχή της κατά το δυνατόν ευρύτερης προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα, πρέπει να ερμηνεύονται στενά και να εφαρμόζονται αυστηρά (βλ. απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2020, MSD Animal Health Innovation και Intervet international κατά EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, σκέψεις 52 και 53 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

20 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όταν θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμός της Ένωσης που έχει επιληφθεί αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφο αποφασίζει να απορρίψει την αίτηση αυτή βάσει μιας από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001, οφείλει, κατ' αρχήν, να παράσχει εξηγήσεις σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο η πρόσβαση στο έγγραφο αυτό μπορεί να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά το συμφέρον που προστατεύεται με την εν λόγω εξαίρεση, ο δε κίνδυνος μιας τέτοιας προσβολής πρέπει να είναι ευλόγως προβλέψιμος και όχι αμιγώς υποθετικός (βλ. απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2020, MSD Animal Health Innovation και Intervet international κατά EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, σκέψη 54 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

21 Ωστόσο, το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ότι το εν λόγω θεσμικό ή άλλο όργανο ή ο εν λόγω οργανισμός επιτρέπεται να στηρίζεται, συναφώς, σε γενικά τεκμήρια τα οποία ισχύουν για ορισμένες κατηγορίες εγγράφων, δεδομένου ότι παρεμφερείς εκτιμήσεις γενικού χαρακτήρα ενδέχεται να έχουν εφαρμογή επί αιτήσεων γνωστοποιήσεως που αφορούν έγγραφα της ίδιας φύσεως (βλ. απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2020, MSD Animal Health Innovation και Intervet international κατά EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

22 Ο σκοπός των γενικών αυτών τεκμηρίων έγκειται στη δυνατότητα του εμπλεκόμενου θεσμικού ή άλλου οργάνου ή οργανισμού της Ένωσης να κρίνει ότι η γνωστοποίηση ορισμένων κατηγοριών εγγράφων θίγει, κατ' αρχήν, το συμφέρον που προστατεύεται με την εξαίρεση την οποία επικαλείται, στηριζόμενο σε τέτοιες γενικές εκτιμήσεις, χωρίς να υποχρεούται να προβεί σε συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εξέταση καθενός από τα ζητηθέντα έγγραφα (βλ. απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2020, MSD Animal Health Innovation και Intervet international κατά EMA, C-178/18 P, EU:C:2020:24, σκέψη 56 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

23 Τα γενικά τεκμήρια, αφ' ης στιγμής συνιστούν εξαίρεση από την υποχρέωση συγκεκριμένης και εξατομικευμένης εξέτασης, από το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο της Ένωσης, κάθε εγγράφου το οποίο αφορά η αίτηση πρόσβασης και, γενικότερα, από την αρχή της ευρύτερης δυνατής πρόσβασης του κοινού στα έγγραφα που κατέχουν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, πρέπει να ερμηνεύονται στενά και να εφαρμόζονται αυστηρά (βλ. απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2018, ClientEarth κατά Επιτροπής, C-57/16 P, EU:C:2018:660, σκέψη 80).

24 Η ύπαρξη γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας δεν αποκλείει τη δυνατότητα να αποδειχθεί ότι συγκεκριμένο έγγραφο του οποίου ζητείται η δημοσιοποίηση δεν καλύπτεται από το τεκμήριο αυτό ή ότι υπάρχει υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που να δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση του εν λόγω εγγράφου δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 (απόφαση της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 126).

25 Το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει την ύπαρξη γενικών τεκμηρίων εμπιστευτικότητας όσον αφορά πέντε κατηγορίες εγγράφων, ήτοι, πρώτον, τα έγγραφα διοικητικού φακέλου σχετικού με διαδικασία ελέγχου κρατικών ενισχύσεων, δεύτερον, τα υπομνήματα που κατατίθενται ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης κατά τη διάρκεια ένδικης διαδικασίας ενόσω αυτή εκκρεμεί, τρίτον, τα έγγραφα που έχουν ανταλλαγεί μεταξύ της Επιτροπής και των μερών που προέβησαν σε κοινοποίηση ή τρίτων στο πλαίσιο διαδικασίας ελέγχου πράξεων συγκέντρωσης μεταξύ επιχειρήσεων, τέταρτον, τα έγγραφα τα σχετικά με το προ της άσκησης της προσφυγής στάδιο διαδικασίας λόγω παράβασης, συμπεριλαμβανομένων των εγγράφων που έχουν ανταλλαγεί μεταξύ της Επιτροπής και του εμπλεκόμενου κράτους μέλους στο πλαίσιο διαδικασίας EU Pilot, και, πέμπτον, τα έγγραφα τα σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Σε καθεμία από τις περιπτώσεις αυτές, η άρνηση πρόσβασης αφορούσε ένα σύνολο εγγράφων σαφώς προσδιορισμένων με βάση την κοινή τους ένταξη σε φάκελο σχετικό με ορισμένη εν εξελίξει διοικητική ή ένδικη διαδικασία (πρβλ. απόφαση της 4ης Σεπτεμβρίου 2018, ClientEarth κατά Επιτροπής, C-57/16 P, EU:C:2018:660, σκέψη 81).

26 Ειδικότερα, σε σχέση με τις διαδικασίες εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι στην περίπτωση αίτησης παροχής προσβάσεως σε σύνολο εγγράφων που περιλαμβάνονται σε φάκελο σχετικό με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ ισχύει γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας (πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 81).

27 Συναφώς, το Δικαστήριο επισήμανε ότι τυχόν γενικευμένη πρόσβαση, βάσει του κανονισμού 1049/2001, στα έγγραφα του φακέλου διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την ισορροπία που ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να διασφαλίσει με τον κανονισμό (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), και με τον κανονισμό (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2004, L 123, σ. 18), μεταξύ της υποχρεώσεως των οικείων επιχειρήσεων να γνωστοποιούν στην Επιτροπή ενδεχομένως ευαίσθητες εμπορικές πληροφορίες προκειμένου να της παρασχεθεί η δυνατότητα να διαπιστώσει την ύπαρξη συμπράξεως και να εκτιμήσει αν αυτή η σύμπραξη είναι συμβατή με το εν λόγω άρθρο, αφενός, και της εγγυήσεως ενισχυμένης προστασίας που προσήκει, όσον αφορά το επαγγελματικό και το επιχειρηματικό απόρρητο, στις κατ' αυτόν τον τρόπο διαβιβασθείσες στην Επιτροπή πληροφορίες, αφετέρου (πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 90).

28 Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή, για την εφαρμογή των εξαιρέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, δύναται βασίμως να συναγάγει, χωρίς να προβεί σε συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εξέταση καθενός από τα έγγραφα φακέλου σχετικού με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, ότι η δημοσιοποίηση των εγγράφων αυτών θίγει, κατ' αρχήν, την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των εμπλεκομένων σε τέτοια διαδικασία επιχειρήσεων, καθώς και την προστασία των σκοπών της σχετικής με αυτήν έρευνας (πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 93).

29 Υπό το πρίσμα αυτών ακριβώς των αρχών πρέπει να εξεταστούν οι λόγοι ακυρώσεως της προσφεύγουσας.

Επί της παραβάσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

30 Όσον αφορά την αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης, υπενθυμίζεται ότι η απαιτούμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ, καθώς και από το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της επίμαχης πράξεως και να εκθέτει κατά τρόπο σαφή και άνευ αμφισημίας τη συλλογιστική του εκδόντος την πράξη θεσμικού οργάνου, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να λάβουν γνώση των δικαιολογητικών λόγων για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, στο δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκήσει τον έλεγχό του (απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2020, Bronckers κατά Επιτροπής, T-166/19, EU:T:2020:557, σκέψη 22).

31 Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, με την προσβαλλόμενη απόφαση, όπως προκύπτει από τη σκέψη 7 ανωτέρω, η Επιτροπή προέβη, κατ' αρχάς, στον προσδιορισμό των ζητηθέντων εγγράφων και, στη συνέχεια, εξήγησε στην προσφεύγουσα ότι τα έγγραφα αυτά αποτελούσαν μέρος του διοικητικού φακέλου διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Τέλος, η Επιτροπή επισήμανε ότι η εξέταση των αιτήσεων την οδήγησε στο συμπέρασμα ότι τα ζητηθέντα έγγραφα ενέπιπταν στις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και στο γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας που καθιερώθηκε με την απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112).

32 Εξ αυτών προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση περιέχει επαρκή αιτιολογία κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 30 ανωτέρω, στο μέτρο που προσδιορίζει τα οικεία έγγραφα και τη βάση της άρνησης παροχής προσβάσεως την οποία αντέταξε η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001 εφαρμόζοντας γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας. Επομένως, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας που αντλείται από ανεπαρκή αιτιολογία πρέπει να απορριφθεί, χωρίς καν να είναι αναγκαίο να κριθεί το παραδεκτό της, το οποίο αμφισβητεί η Επιτροπή.

Επί της δυνατότητας εφαρμογής του γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας που επικαλείται η Επιτροπή

33 Όσον αφορά το ζήτημα αν τα έγγραφα τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204 εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας που εφάρμοσε η Επιτροπή, επισημαίνεται ότι τα εν λόγω έγγραφα, όπως προκύπτει από τις αιτήσεις της προσφεύγουσας και από την προσβαλλόμενη απόφαση, αποτελούν επικοινωνίες μεταξύ της Επιτροπής και της ολλανδικής αρχής ανταγωνισμού (ή άλλων ολλανδικών αρχών) στο πλαίσιο της έρευνας που οδήγησε στην έκδοση της τελικής απόφασης της 13ης Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με την υπόθεση της πίσσας.

34 Ειδικότερα, από τις εν λόγω αιτήσεις προκύπτει ότι τα επίμαχα έγγραφα συνίστανται σε αλληλογραφία μεταξύ της Επιτροπής και των ολλανδικών αρχών σχετικά με την προκαταρκτική έρευνα, συμπεριλαμβανομένων των ελέγχων και των αιτήσεων παροχής πληροφοριών, καθώς και με τη λήψη απόφασης στην υπόθεση της πίσσας. Όπως υποστήριξε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, τα έγγραφα αυτά αποτελούν τμήμα της αλληλογραφίας που αντάλλαξαν η Επιτροπή και οι ολλανδικές αρχές στο πλαίσιο της εν λόγω υπόθεσης.

35 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο έρευνας για την εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, η Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, διαβιβάζει στις αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών αντίγραφο των σημαντικότερων εγγράφων που έχει συλλέξει ενόψει της έκδοσης απόφασης. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, η Επιτροπή μπορεί να ανταλλάσσει οποιαδήποτε πληροφορία με τις εθνικές αρχές ανταγωνισμού. Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού, το θεσμικό αυτό όργανο ενημερώνει την αρχή ανταγωνισμού του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου πρόκειται να διενεργηθεί έλεγχος.

36 Ως εκ τούτου, έγγραφα όπως αυτά που ζήτησε εν προκειμένω η προσφεύγουσα σχετικά με την αλληλογραφία μεταξύ της Επιτροπής και των ολλανδικών αρχών στο πλαίσιο της έρευνας σχετικά με την υπόθεση της πίσσας, όσον αφορά τους ελέγχους, τις αιτήσεις παροχής πληροφοριών, τις επικαιροποιήσεις και τη λήψη απόφασης στην εν λόγω υπόθεση, αποτελούν έγγραφα που αφορούν προδήλως διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και τα οποία, ως εκ τούτου, λόγω της φύσεώς τους, περιλαμβάνονται στον διοικητικό φάκελο της Επιτροπής σχετικά με την εν λόγω υπόθεση.

37 Συγκεκριμένα, ως προς το τελευταίο αυτό σημείο, από το άρθρο 27, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 προκύπτει ότι, στο πλαίσιο έρευνας της Επιτροπής σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, η αλληλογραφία μεταξύ της Επιτροπής και των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών ή μεταξύ των τελευταίων, συμπεριλαμβανομένων των εγγράφων που καταρτίζονται κατ' εφαρμογήν των άρθρων 11 και 14 του εν λόγω κανονισμού, αποτελεί μέρος των εσωτερικών εγγράφων που περιλαμβάνονται στον φάκελο της Επιτροπής (πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 86). Εξάλλου, όπως προκύπτει από τα σημεία 1 και 15 της ανακοίνωσης της Επιτροπής περί των κανόνων πρόσβασης στον φάκελο υπόθεσης της Επιτροπής δυνάμει των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ], των άρθρων 53, 54 και 57 της Συμφωνίας ΕΟΧ, και του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 139/2004 του Συμβουλίου (ΕΕ 2005, C 325, σ. 7), η αλληλογραφία μεταξύ της Επιτροπής και άλλων δημόσιων αρχών, όπως είναι η αλληλογραφία με τις αρχές ανταγωνισμού ή άλλες αρχές των κρατών μελών η οποία ανταλλάσσεται στο πλαίσιο έρευνας, εμπίπτει στα εσωτερικά έγγραφα τα οποία δεν είναι προσβάσιμα και περιλαμβάνονται στον φάκελο της Επιτροπής.

38 Όπως, όμως, υπομνήσθηκε στη σκέψη 26 ανωτέρω, στο πλαίσιο της εφαρμογής των διατάξεων του κανονισμού 1049/2001, το Δικαστήριο έχει δεχθεί την ύπαρξη γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας όσον αφορά τα έγγραφα που περιλαμβάνονται σε φάκελο σχετικό με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι επικοινωνίες μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών αρχών (πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψεις 16 και 81).

39 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε δικαίωμα, εν προκειμένω, να προβάλει την ύπαρξη γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, κατά το οποίο η δημοσιοποίηση των εγγράφων του διοικητικού φακέλου της υπόθεσης της πίσσας έθιγε, κατ' αρχήν, αφενός, την προστασία του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου και, αφετέρου, την προστασία των εμπορικών συμφερόντων.

40 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα.

41 Πράγματι, βεβαίως, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 24 ανωτέρω, η εφαρμογή γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας δεν αποκλείει το δικαίωμα απόδειξης όχι μόνον του ότι συγκεκριμένο έγγραφο του οποίου ζητείται η δημοσιοποίηση δεν καλύπτεται από το εν λόγω τεκμήριο, αλλά και του ότι υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που δικαιολογεί τη δημοσιοποίηση του οικείου εγγράφου.

42 Εντούτοις, αφενός, προκειμένου να αποδείξει ότι τα ζητηθέντα έγγραφα δεν καλύπτονται από το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι δεν αποτελεί μέρος του φακέλου της υπόθεσης της πίσσας κάθε επικοινωνία μεταξύ της Επιτροπής και των ολλανδικών αρχών. Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι η πρόσβαση που ζήτησε προσφεύγουσα δεν αφορούσε μια οποιαδήποτε επικοινωνία μεταξύ της Επιτροπής και των ολλανδικών αρχών, αλλά, συγκεκριμένα και αποκλειστικά, τις επικοινωνίες που εντάσσονται στο πλαίσιο της υπόθεσης της πίσσας.

43 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι η προσφεύγουσα συγκαταλεγόταν μεταξύ των αποδεκτών της απόφασης της Επιτροπής στην υπόθεση της πίσσας και ότι, ως εμπλεκόμενο μέρος στην υπόθεση αυτή, διέθετε ειδικό και περιορισμένο δικαίωμα πρόσβασης δυνάμει της αιτιολογικής σκέψης 32 και των διατάξεων του άρθρου 27 του κανονισμού 1/2003 καθώς και του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 773/2004. Επομένως, θα αντέβαινε στο πνεύμα των κανονισμών 1/2003 και 773/2004 το να χρησιμοποιεί ένας αιτών τις διατάξεις του κανονισμού 1049/2001 προκειμένου να παρακάμψει τους κανόνες εμπιστευτικότητας που θεσπίζουν οι εν λόγω κανονισμοί και να επιτύχει την κοινοποίηση εγγράφων τα οποία θεωρούνται εμπιστευτικά στο πλαίσιο διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 88).

44 Αφετέρου, αρκεί η επισήμανση ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα προς απόδειξη της ύπαρξης υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος. Συγκεκριμένα, περιορίστηκε να αναφέρει ότι οι αιτήσεις της περί πρόσβασης δικαιολογούνταν από την προβολή αξιώσεων κατ' αυτής από άμεσους και έμμεσους πελάτες, χωρίς κατά τα λοιπά να αποδεικνύει την ύπαρξη των αξιώσεων αυτών. Βέβαια, η ύπαρξη δικαιωμάτων άμυνας ενέχει καθαυτή κάποιο γενικό συμφέρον. Ωστόσο, το γεγονός ότι τα δικαιώματα αυτά εκδηλώνονται εν προκειμένω ως το υποκειμενικό συμφέρον της προσφεύγουσας να αμυνθεί στο πλαίσιο αποζημιωτικών διαδικασιών συνεπάγεται ότι το συμφέρον που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν είναι γενικό, αλλά ιδιωτικό (απόφαση της 6ης Ιουλίου 2006, Franchet και Byk κατά Επιτροπής, T-391/03 και T-70/04, EU:T:2006:190, σκέψη 138).

Επί του τρόπου εφαρμογής του γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας που επικαλείται η Επιτροπή

45 Όσον αφορά το ζήτημα αν η Επιτροπή παρέλειψε να τηρήσει τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής (T-701/18, EU:T:2020:224), υπενθυμίζεται ότι από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι, όταν θεσμικό όργανο εκτιμά ότι έχει εφαρμογή γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας, μπορεί να δώσει συνολική απάντηση σε αίτηση πρόσβασης, υπό την έννοια ότι το εν λόγω τεκμήριο απαλλάσσει το θεσμικό όργανο από την υποχρέωση να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους η πρόσβαση σε έγγραφο το οποίο αφορά η αίτηση αυτή θίγει συγκεκριμένα το προστατευόμενο συμφέρον. Εντούτοις, η εφαρμογή τεκμηρίου εμπιστευτικότητας δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι παρέχει στο θεσμικό όργανο τη δυνατότητα να δώσει συνολική απάντηση ότι το σύνολο των εγγράφων τα οποία αφορά η αίτηση πρόσβασης ανήκει σε φάκελο που καλύπτεται από γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας, χωρίς να χρειάζεται να προσδιορίσει τα έγγραφα αυτά ή να καταρτίσει κατάλογό τους. Συγκεκριμένα, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το θεσμικό όργανο μπορεί να κατατάξει

τα έγγραφα τα οποία αφορά η αίτηση πρόσβασης σε κατηγορίες βάσει των κοινών χαρακτηριστικών τους, της ίδιας φύσης τους ή βάσει της ένταξής τους στον ίδιο φάκελο και μπορεί, επομένως, να εφαρμόσει επ' αυτών γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας μόνον αφού προσδιορίσει ποια είναι τα έγγραφα αυτά. Ελλείψει ενός τέτοιου προσδιορισμού, το τεκμήριο εμπιστευτικότητας θα ήταν αμάχητο (πρβλ. απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής, T-701/18, EU:T:2020:224, σκέψεις 40, 41, 45 και 46).

46 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής (T-701/18, EU:T:2020:224), η προσφεύγουσα είχε ζητήσει πρόσβαση σε «όλα τα έγγραφα σχετικά με τη συμμόρφωση ή μη της Ιρλανδίας προς τις υποχρεώσεις που υπέχει από [διάφορες] αποφάσεις-πλαίσια» (πρβλ. απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής, T-701/18, EU:T:2020:224, σκέψη 59). Επομένως, η αίτησή της για τη χορήγηση πρόσβασης είχε διατυπωθεί κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, όσον αφορά όλα τα έγγραφα που είχε στην κατοχή της η Επιτροπή. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή κακώς έκρινε ότι η αίτηση αυτή αφορούσε αποκλειστικά και μόνον τα έγγραφα σχετικά με τη διαδικασία για τη διαπίστωση της παράλειψης της Ιρλανδίας να μεταφέρει τις επίμαχες αποφάσεις-πλαίσια στην εσωτερική έννομη τάξη.

47 Επιπλέον, με την απάντησή της στην επιβεβαιωτική αίτηση στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής (T-701/18, EU:T:2020:224), η Επιτροπή αρκέστηκε στη διαπίστωση ότι τα έγγραφα που προσδιορίστηκαν ως αντιστοιχούντα στην αίτηση του προσφεύγοντος «[περιείχαν] αλληλογραφία μεταξύ των [υπηρεσιών της] και της Ιρλανδίας [σχετικά με] τρεις διαδικασίες EU Pilot». Κατά το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, η ως άνω διατύπωση δεν παρείχε στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να εκτιμήσει αν υπήρχαν άλλα έγγραφα τα οποία θα μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο της αιτήσεώς του, ούτε αν όλα τα έγγραφα τα οποία αφορούσε η αίτηση αυτή ήταν σχετικά με τις επίμαχες διαδικασίες EU Pilot, όπως προκύπτει από τη σκέψη 56 της απόφασης της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής (T-701/18, EU:T:2020:224). Αφετέρου, η διατύπωση που χρησιμοποίησε η Επιτροπή υποδήλωνε ότι, όσον αφορά την εξέταση της επιβεβαιωτικής αίτησης του προσφεύγοντος, το θεσμικό αυτό όργανο περιορίστηκε στη διαπίστωση ότι είχαν κινηθεί διαδικασίες EU Pilot όσον αφορά τη μεταφορά από την Ιρλανδία των επίμαχων αποφάσεων-πλαισίων στο εσωτερικό δίκαιο και ότι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μπορούσε να εφαρμοστεί τεκμήριο εμπιστευτικότητας. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η απάντηση αυτή δεν αρκούσε για να αποδειχθεί ότι η Επιτροπή είχε προηγουμένως προβεί σε συγκεκριμένη εξέταση της αίτησης του προσφεύγοντος, ούτε για να αποδειχθεί ότι είχε προβεί σε πραγματικό προσδιορισμό των εγγράφων που καλύπτονταν από την αίτηση πρόσβασης, όπως προκύπτει από τη σκέψη 57 της εν λόγω απόφασης.

48 Σ' αυτό ακριβώς το πλαίσιο, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η διατύπωση που χρησιμοποίησε η Επιτροπή στην απάντησή της δεν αρκούσε για να παράσχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να προσδιορίσει τα έγγραφα που καλύπτονταν από την αίτησή του για τη χορήγηση πρόσβασης και ότι, ως εκ τούτου, ο προσφεύγων δεν ήταν σε θέση να ανατρέψει το τεκμήριο εμπιστευτικότητας που επικαλέστηκε η Επιτροπή (πρβλ. απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής, T-701/18, EU:T:2020:224, σκέψεις 58 και 65).

49 Αντιθέτως, εν προκειμένω, οι αιτήσεις με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204 αφορούν τα έγγραφα που προσδιόρισε η προσφεύγουσα με τη διατύπωση που παρατίθεται στην πρώτη και στη δεύτερη περίπτωση της σκέψης 4 ανωτέρω. Από τις εν λόγω αιτήσεις προκύπτει ότι η προσφεύγουσα ζήτησε πρόσβαση σε ορισμένο τύπο εγγράφων (ήτοι, την αλληλογραφία μεταξύ της Επιτροπής και των ολλανδικών αρχών), τούτο δε σε σχέση με

επακριβώς προσδιοριζόμενη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (ήτοι, την υπόθεση της πίσσας), κατ' αντιδιαστολή προς την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής (T-701/18, EU:T:2020:224), στην οποία η αίτηση πρόσβασης δεν αφορούσε ούτε ορισμένο τύπο εγγράφων ούτε συγκεκριμένη διαδικασία, αλλά όλα τα έγγραφα που αφορούσαν την εκ μέρους κράτους μέλους τήρηση ή μη τήρηση ορισμένων αποφάσεων-πλαισίων του Συμβουλίου.

50 Εκτός αυτού, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή προσδιόρισε από κοινού τα έγγραφα τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204, διευκρινίζοντας, στο πλαίσιο της εκτίμησής της, ότι επρόκειτο για αλληλογραφία με το Ολλανδικό Δημόσιο στο πλαίσιο της υπόθεσης της πίσσας, συμπεριλαμβανομένων τόσο των εγγράφων τα οποία ήταν υποχρεωμένη να ανταλλάξει με τις εθνικές αρχές ανταγωνισμού δυνάμει του κανονισμού 1/2003 όσο και της απευθείας αλληλογραφίας με την ολλανδική αρχή ανταγωνισμού, και ότι, ως τέτοια, τα έγγραφα αυτά αποτελούσαν μέρος του φακέλου της υπόθεσης της πίσσας και καλύπτονταν από το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας που καθιερώθηκε με την απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112). Η Επιτροπή περιέγραψε επίσης τα όρια αυτού του γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας και την εφαρμογή του στην προκειμένη περίπτωση.

51 Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι η Επιτροπή, κατά τη συγκεκριμένη εξέταση των αιτήσεών της για τη χορήγηση πρόσβασης, προσδιόρισε ορθώς τα έγγραφα τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204, αλλά ισχυρίζεται απλώς ότι η Επιτροπή όφειλε να προσκομίσει κατάλογο των εγγράφων αυτών.

52 Ως προς το τελευταίο αυτό ζήτημα, επισημαίνεται ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από την απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής (T-701/18, EU:T:2020:224), δεν προκύπτει ότι, όταν το θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμός της Ένωσης που απαντά σε αίτηση πρόσβασης στα έγγραφα εφαρμόζει γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας, υποχρεούται, σε κάθε περίπτωση, να παράσχει στον αιτούντα κατάλογο των εγγράφων που καλύπτονται από το εν λόγω τεκμήριο. Αντιθέτως, όπως προκύπτει από τη σκέψη 45 ανωτέρω, η παροχή ενός τέτοιου καταλόγου αποτελεί απλώς έναν από τους πιθανούς τρόπους προσδιορισμού των ζητηθέντων εγγράφων, ούτως ώστε να παρέχεται στον αιτούντα η δυνατότητα να ανατρέψει την εφαρμογή του τεκμηρίου αυτού.

53 Συγκεκριμένα, η απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής (T-701/18, EU:T:2020:224), διευκρινίζει ότι η παροχή καταλόγου των εγγράφων που καλύπτονται από γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας δεν είναι αναγκαία όταν τα οικεία έγγραφα, τουλάχιστον το είδος τους, προκύπτουν ήδη από την αίτηση πρόσβασης και ο αιτών έχει, κατ' αρχήν, τη δυνατότητα να υποστηρίξει ότι κάποιο έγγραφο δεν καλύπτεται από την εφαρμογή του γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας (πρβλ. απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής, T-701/18, EU:T:2020:224, σκέψη 62 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

54 Τούτο συμβαίνει εν προκειμένω, δεδομένου ότι οι αιτήσεις με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204 και η προσβαλλόμενη απόφαση προσδιορίζουν τα οικεία έγγραφα τόσο όσον αφορά τη φύση τους όσο και σε σχέση με την ένταξή τους στον φάκελο συγκεκριμένης διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ.

55 Κατά τα λοιπά, στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα ουδόλως εξήγησε με ποιον τρόπο η μη κοινοποίηση καταλόγου των επίμαχων εγγράφων την εμπόδισε να ανατρέψει το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας το οποίο εφάρμοσε η Επιτροπή,

ενώ μετείχε στη διαδικασία η οποία κινήθηκε κατόπιν πρωτοβουλίας του θεσμικού αυτού οργάνου στην υπόθεση της πίσσας. Πράγματι, η προσφεύγουσα υπήρξε αποδέκτρια της τελικής απόφασης που εξέδωσε η Επιτροπή στο πλαίσιο της υπόθεσης της πίσσας και, κατά συνέπεια, ενεπλάκη στη διοικητική διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης αυτής. Εκτός αυτού, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι το γεγονός ότι είναι δυσχερής η προσκόμιση των αναγκαίων αποδεικτικών στοιχείων για την ανατροπή ενός τεκμηρίου δεν συνεπάγεται, αυτό καθεαυτό, ότι το τεκμήριο είναι αμάχητο (βλ. απόφαση της 13ης Μαρτίου 2019, AlzChem κατά Επιτροπής, C-666/17 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:196, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα ήταν, κατ' αρχήν, σε θέση να ανατρέψει το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας χωρίς η Επιτροπή να έχει κοινοποιήσει εξαντλητικό κατάλογο των επίμαχων εγγράφων.

56 Αντιθέτως, από τα επιχειρήματα που αναπτύχθηκαν με το δικόγραφο της προσφυγής στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν ζήτησε κατάλογο των εγγράφων κατά την έννοια της απόφασης της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής (T-701/18, EU:T:2020:224), προκειμένου να μπορέσει ενδεχομένως να ανατρέψει την εφαρμογή του γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας στην οποία προέβη η Επιτροπή. Η προσφεύγουσα επισημαίνει, συγκεκριμένα, ότι σκοπός του καταλόγου αυτού ήταν να της παράσχει τη δυνατότητα να γνωρίζει «αν και, ενδεχομένως, πότε και σε ποιον βαθμό το Δημόσιο [είχε] επαφές με την Επιτροπή», τούτο δε προκειμένου «να προσδιοριστεί με ακρίβεια και πληρότητα το σύνολο των πραγματικών περιστατικών στα οποία [έπρεπε] να ενταχθούν οι αξιώσεις [των πελατών της για τις ζημίες που φέρονται να προκλήθηκαν από την παράβαση]», όπερ δεν συνάδει με τη λογική στην οποία στηρίζεται η υποχρέωση προσδιορισμού των οικείων εγγράφων, όπως την υπογράμμισε το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση της 28ης Μαΐου 2020, Campbell κατά Επιτροπής (T-701/18, EU:T:2020:224).

57 Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι τα έγγραφα των οποίων ζητήθηκε η δημοσιοποίηση ήταν του ίδιου τύπου και περιλαμβάνονταν στον διοικητικό φάκελο σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ αρκούσε, εν προκειμένω, για να δικαιολογηθεί η εφαρμογή του γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας των εγγράφων που αφορούν τέτοια διαδικασία, χωρίς η Επιτροπή να υποχρεούται να παράσχει στην προσφεύγουσα κατάλογο των εν λόγω εγγράφων.

58 Εξάλλου, κατά πρώτον, στο μέτρο που τα επιχειρήματα τα οποία ανέπτυξε η προσφεύγουσα πρέπει να νοηθούν ως ισχυρισμοί ότι, με τις αιτήσεις της με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204, η προσφεύγουσα ζήτησε πρόσβαση σε κατάλογο της αλληλογραφίας μεταξύ της Επιτροπής και των ολλανδικών αρχών, τα επιχειρήματα αυτά στηρίζονται σε εσφαλμένη παραδοχή και πρέπει να απορριφθούν.

59 Πράγματι, αφενός, από το γράμμα των αιτήσεων με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204 δεν προκύπτει (βλ. σκέψη 4 ανωτέρω) ότι η προσφεύγουσα ζήτησε, αυτόν καθεαυτόν, κατάλογο των εγγράφων που περιλαμβάνονταν στον φάκελο της υπόθεσης της πίσσας και, ειδικότερα, των ανταλλαγών αλληλογραφίας μεταξύ της Επιτροπής και των ολλανδικών αρχών.

60 Αφετέρου, υπενθυμίζεται ότι από την επιβεβαιωτική αίτηση της προσφεύγουσας προκύπτει ότι, όταν αυτή επέκρινε το γεγονός ότι δεν παρασχέθηκε κατάλογος των ζητηθέντων εγγράφων, αναφέρθηκε στην υποτιθέμενη μη τήρηση, εκ μέρους της Επιτροπής, της υποχρέωσης προσκόμισης καταλόγου των καλυπτόμενων από το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας εγγράφων που, κατά την άποψή της, απορρέει από την απόφαση της 28ης Μαΐου 2020,

Campbell κατά Επιτροπής (T-701/18, EU:T:2020:224), και όχι σε έγγραφο το οποίο, αυτό καθεαυτό, καλυπτόταν από τις αιτήσεις της με στοιχεία αναφοράς GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204.

61 Κατά δεύτερον, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να παράσχει κατάλογο των εγγράφων τα οποία αφορούσαν οι αιτήσεις GESTDEM 2021/4203 και GESTDEM 2021/4204, το επιχείρημα της προσφεύγουσας που στηρίζεται σε ανεπαρκή αιτιολογία της άρνησης προσκόμισης τέτοιου καταλόγου, το οποίο η Επιτροπή ζητεί να κριθεί απαράδεκτο από το Γενικό Δικαστήριο, πρέπει επίσης να απορριφθεί χωρίς να χρειάζεται να κριθεί το παραδεκτό του.

62 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως της προσφυγής πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους και, ως εκ τούτου, να απορριφθεί η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

63 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

64 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την TotalEnergies Marketing Nederland NV στα δικαστικά έξοδα.

Παπασάββας Μαρκουλλή Norkus

Βαλασίδης Spangsberg Grønfeldt

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 2 Οκτωβρίου 2024.

(υπογραφές)